Orkanen

Nr. 4, 1. årgang
2. september 2017 • Anarkistisk blad

København | Udkommer første lørdag i hver måned | Gratis

Ud med det gamle, ud med det nye, ind med anarkiet

Byfornyelse. Luften er tung med floskler, når vi taler om gentrificeringen i København. Ikke fordi det ikke er relevant at diskutere, eller fordi gentrificeringen ikke er en reel trussel, men fordi vi forfalder til at reflektere overfladisk herom.

I byens indre ser vi, hvordan facader pudses op til det elegante og ekstravagante, og altaner renoveres luksuriøst. Kassebiler bugnende med designermøbler, fladskærme, retrokunst, og historiserede arvestykker slimer sig op ad fortovets kantsten, parat til at blive tømt af tilflyttere og deres borgerlige indretningstrang. Indgangspartiet til lejlighedskomplekset er forstærket; dør, lås og dørtelefonsystem er opgraderet. Hvor boligblokkene ikke lukker sig om sig selv, har gårdhavens hegn fået sylespidse takker, så uvedkomne aldrig kommer på afveje, og beboere kun glemmer nøglen til porten én gang.

Gentrificeringen er imidlertid ikke kun et spørgsmål om dyrere og overpyntede lejligheder, huse, parker, transportsystemer, butikker osv. Denne visuelle opfattelse undgår at beskæftige sig med andre mindst ligeså afgørende aspekter ved 'byfornyelsen'. Bag gentrificeringens 'facade' er der tale om en udfoldelse af ideer, der handler om at tilpasse omgivelserne til selvets ønsker og behov, hvilket *i sig selv* ikke er afsindingt: social og individuel adfærd der bryder med den eksisterende orden er rent principelt både legitimt og ønskværdigt. Oprørets sande kvalitet afhænger imidlertid af, hvordan disse ønsker og behov manifesterer sig, og hvad de bruger som brændstof. I forhold til gentrificeringen, er det desværre ideer om det passive, materielle, trygge liv, der hersker; ideer om en 'trendy' levevis med kapitalistiske rundsave på albuerne; en levevis i ureflekteret, forbrugerisk værdiløshed. Det resulterer i et indre København for de rige og smarte, hvor mangfoldighed er et hashtag, ligeværdighed en månedlig *»je suis«*-statusopdatering, og hvor frihed forbliver en illusion.

Det er således ikke kun en byfornyelse i fysisk forstand, der tilgodeser de privilegerede; det er også en adfærdsfornyelse, en forandring i mentaliteten, der former rummets sociale dynamik. Det sker gennem en regulering af byens støjende puls, bl.a. til fordel for tilflytternes sarte ører. Det sker gennem et påtvunget, borgerligt kernefamilieoverherredømme stinkende af autoritetstro, og det sker gennem en generel fetichisering af pladderhumanisme. Der er virkelig intet ønskværdigt i disse tiltag, og det kan og må intet andet end at fordre en ideernes krig.

Som eksempel forsøger staten og den privilegerede klasse, der udgør gentrificeringens bannerførere, hele tiden at udvide muligheden for at kunne parkere i byrummets indre. Deres fælles interesser opfyldes konsekvensløst. De privilegerede københavnere er et vigtigt aktiv, specielt med deres rigdom, men også med deres kreativitet, der udfolder sig i borgerlig ånd. De legitimerer statens ønske om København som velhaverby, og støtter dermed aktivt gentrificeringen som det urbane rigmandsprojekt, det er. Som betaling for denne støtte, stilles der krav til staten om politibeskyttelse og rumlighed, f.eks. ved at kunne parkere sin bil i fordragelighed, hvor der alternativt kunne stå bænke og borde, et bytteskab, et folkekøkken, en vandpost *et cetera.* Hvis man ikke kan se det groteske i denne konstellation mellem disse to bannerførere, er det nok fordi man finder tryghed i, at ens bil er blevet parkeret forsvarligt, og at den tager sig ud præcis, som da man forlod den dagen før…

Vi, der bor og færdes i det centrale København; vi, der bor tæt. Vi presser kontinuerligt grænserne for frugtbarheden i vores sameksistens, særligt når vi er uenige i livets optimale udformning; det kommer vi ikke udenom. Som følge heraf, er staten den store mægler i uenighedens navn. Denne tilbøjelighed skal bekæmpes! Vi skal ikke håndteres, og vi skal ikke tage lovens ord til efterretning. Hvis staten blander sig i vores liv, må vi respondere proportionelt mod dette overgreb, og hvis nogen ikke kan modstå konformismen, og dermed finder det acceptabelt at involvere staten i udformningen, opretholdelsen eller forandringen af det københavnske rum, eller hvilket som helst andet rum, bør vedkommende overveje om de befinder sig det rette sted.

I forhold til de forskelligartede ideers rodfæstning som en afgørende del af gentrificeringsprocessen, er det ikke nok at konstatere, diskutere, og analysere al den ulighed og ufrihed, der følger med. Al den snak og alle de hovedbrud bliver udmattelsesstrategier, hvori begreber som diplomati, demokrati og kompromis optræder og fungerer som herskerteknikker i forsøget på at bibeholde magten på den rette håndfuld hænder, og sikre den gnidningfrie byfornyelse. Disse strategier er en del af et rationale, hvor de magtfulde æder os, der afskyr autoriteter; hvor dem med pengene og kontakterne i orden dikterer slagets gang, og vi andre må nøjes med at fortære disse med øjnene og lægge skumle planer for deres fremtidige velbefindende. Det er således også strategier, der afventer legitime, voldelige anslag imod sig.

Vi antiautoritære skal være klare i mælet om, hvad vi ønsker for et liv for os selv og hinanden, og ikke kun i København. Vi skal ikke begrænse os til abstrakte hovedbrud og såkaldte nøgleord såsom *needs and desires, possibilities, and perspectives*, som figurerer i mange anarkistiske tekster. Ideerne – abstrakte eller konkrete – er, hvad der trækker os mod den ultimative frihed, det autoritetsfri liv. Men i handlingen, reaktionen, aktionen, dér må vi være konkrete og konsekvente. Dér skærer vi igennem. Krigen foregår lige her, og den sker helt nede, f.eks. hvor gummiet har kontakt med asfalten. Det er her, at vi river op med rode. Det er her, at vi ser det nye springe op og florere. *Ud med det gamle, ud med det nye, ind med anarkiet.* ◆

møvsen

Bevægelse i bevægelsen

Når man bevæger sig rundt blandt sine kammerater i 'bevægelsen', er det ikke så mærkeligt at man får den idé, at vi alle kommer fra de samme trange kår i samfundet. At vi alle ved, hvad det vil sige at kæmpe den seje kamp i hverdagen, hvor ingenting er givet, intet bliver foræret (undtagen de udslidte sko du overtager fra et familiemedlem) og det eneste der er sikkert er, at man skal kæmpe for sin blotte overlevelse, fra vugge til grav.

Men sandheden er at det er ganske få af os i bevægelsen der lever det liv, eftersom langt størstedelen består af middelklassebørn. Det kan man ikke se ved første øjekast, for der er en *dresscode* der skal følges, man skal gerne syne af at komme fra underklassen, og det ender så med at blive en af flere indikationer for at dette (vores kamp imod staten og autoriteter) måske bare er en leg for nogle.

Langt hen af vejen er det heldigvis fuldstændig irrelevant om man har haft det samme udgangspunkt, hvis vi kæmper for de samme ting – at gøre os frie af statens, kapitalens og autoriteternes kvælende lænker, og vil smadre alle rester af dem så de aldrig skal kvæle nogen igen. Problemet er bare, at det indimellem bliver meget tydeligt, hvem de lænker gnaver mest i, og det er som bekendt ikke i middelklassen.

Nu kunne det næsten lyde som et opråb til intern klassekamp og det er egentlig ikke meningen. Det burde, som sagt, være fløjtende ligegyldigt hvor mange sølvskeer i munden man blev født med, så længe vi deler ønsket om at eliminere samtlige autoriteter.

Men kampen er fucking hård. Den er konstant, og den er opslidende ad helvede til.

Den kan koste én alt fra blå mærker og psykiske mén, til yderligere frarøvelse af den smule frihed man måtte mene at have i dette yderst begrænsende, ufrie samfund. Og et eller andet sted midt i kampen ser man sine (nu tydeligt) middelklasses 'kammerater' forlade slagmarken midt i kugleregnen. Det sker tilsyneladende typisk når man for alvor indser at det kommer til at koste eller dér hvor man måske endelig fået sin universitetsgrad, og en kæreste som man egentlig gerne vil have nogle børn med, slå sig ned og leve komfortabelt – for børnenes skyld, selvfølgelig! Og lige dér forsvandt solidariteten, alle kampråb og idealer bliver udskiftet med boliglån, friværdi og babymos. Når man har den tryghed, det privilege, at man til hver en tid kan vende tilbage og fiske sølvskeerne frem igen, så er det åbenbart det de fleste i sidste ende vælger at gøre, og heri ligger, måske ikke hele, men en forbandet stor del, af forklaringen på hvorfor der er så få kammerater over 35 år i bevægelsen.

Desværre bliver det pludselig en åbenlys selvfølge, at det er vigtigere for nogle at blive ved med at slås, end for andre. Middelklasserebellerne vil tilsyneladende nødigt miste deres privilegier og ligne os andre alt for meget, altså når det ikke længere kun handler om ens outfit.

I mellemtiden er der kommet et nyt hold af selv samme typer ind ind i miljøet, klar til at erstatte deres ligesindede. De er blevet inspireret på samme måde som deres forgængere, af intellektuelle filosofiske skrifter, som henvender sig til lige præcis denne gruppe i samfundet. De har følt sandhed i at verden er uretfærdig og ser det nu som en pligt at komme ind i kampen… for en tid, så længe man gider. Og sådan kører det i ring. Netop på grund af de hierarkier som vi påstår at bekæmpe, men som trives i bedste velgående i bevægelsen, bliver kun de diplomudstedte selvfede typer hørt. For man kan jo umuligt have noget interessant at tilføje til debatten hvis man ikke kan stave til universitetsuddannelse og tilmed ikke har studeret på en af disse snobbede institutioner.

Ergo forbliver bevægelsen en konstant udskiftning af de priviligerede, ironisk selverklærede revolutionære middelklassesbørn.

Tilbage står resten af os med en følelse af at være forrådt af vore såkaldte kammerater. Var det hele bare en leg for dem der endte med at vende os ryggen? Blot en behagelig alternativ adspredelse fra det kedelige borgerlige liv de kom fra… og vendte tilbage til, nu beriget med lidt spændende historier at underholde middagsselskabet med i fremtiden? ◆ *Bite Back*

Mureren der knægtede verdens største bank

Af Lars Troels Møller

Hvilke instanser i samfundet kan egentlig hamle op med bankerne? Hvor tit lykkes det dem at sætte ind, så bankerne reelt må føje sig? Og hvor ofte tvinges bankerne til at stå til ansvar for deres kriminelle aktiviteter – såsom i sagen om Panama-papirerne? Hvad angår disse spørgsmål, kan det være svært at få øje på aktører, der har format til at matche bankerne og sætte foden ned overfor dem. Men jeg vil dog give et eksempel.

Den baskiske murer Lucio Urtubia tvang i 1982 First National City Bank (nu Citibank) til forhandlingsbordet. Efter at have stået for en større produktion af falske rejsechecks og anvendt disse til finansieringen af flere venstrefløjsbevægelsers kamp mod diktaturregimer i Spanien og Latinamerika var Lucio endt på anklagebænken med et stort erstatningsansvar hængende over hovedet. Netværket omkring Lucio fortsatte dog ufortrødent indløsningen af den forfalskede valuta, så bankledelsen måtte opgive retssagen mod ham og i stedet gå til forhandlingsbordet. Historien om mureren fra Navarra beretter om en tilsyneladende almindelig håndværker, der gik et grisk bankvæsen i bedene for at skaffe midler til bekæmpelsen af politisk undertrykkelse.

Små og større modstandshandlinger

Den 18. februar, 1931, fødtes Lucio Urtubia ind i en fattig landarbejderfamilie i landsbyen Cascante i den spanske region Navarra. Lucios mor var hjemmegående og faren var landarbejder, og begge måtte de slide umådeligt meget for at skaffe brød på bordet til familien. Efter Francos sejr i den spanske borgerkrig blev offentligt kendte socialister som Lucios far tvunget til at arbejde gratis for de Francotro gårdejere. Der var ofte ikke mad nok til at føde alle, så Lucio lærte efterhånden, hvordan man med en bambuspind med fugtigt ler på enden kunne fiske mønter op af kirkens fattigbøsser, stjæle frugt fra velhavernes træer og fra lastvognene, når de bremsede ned for at komme rundt i landsbyens vejsving.

Da Lucio skulle aftjene værnepligten i Logroño, havde Franco sat sig på magten som diktator i Spanien. Det var en trist beskæftigelse at tjene under de officerer, der, med det meste af verdens stiltiende accept, havde deltaget i nedkæmpelsen af Spaniens demokratisk valgte 2. Republik.

Modstandshandlingerne tog til i alvor, da Lucio og nogle soldaterkammerater begyndte at smugle støvler, tæpper, ure og dåsesardiner ud af kasernelageret. Det hele blev omsat på det sorte marked til et værdifuldt underhold for disse rekrutters forarmede familier. Lucio var så heldig at befinde sig på orlov, da deres forretning blev opdaget. Hæren var blevet bestjålet for mange millioner pesetas. Hvis ikke Lucio var flygtet til Frankrig, kunne han meget vel have fået dødsstraf.

En flygtning i Paris

I Paris lærte Lucio i begyndelsen af 1950'erne både murerhåndværket og det spanske eksilmiljø at kende. Republikanere, socialister og anarkister boede i den franske hovedstad. Flere af dem havde efter flugten fra Spanien været med til at befri Paris og Frankrig fra den nazistiske besættelsesmagt. Den unge Lucio lærte også flere tidligere, franske modstandsfolk og ikke mindst den catalanske anarkist, Quico Sabaté, at kende. Quico var en indædt fjende af Franco-styret, af dets vold og undertrykkelse, og havde i Spanien ydet økonomisk hjælp til de politiske fangers familier ved begå bankrøverier. Murerlærlingen Lucio blev hurtigt en del af dette arbejde, som Quico fortsatte med at udføre i Frankrig, og Lucio begyndte også af og til at rejse til Spanien på falsk pas for at fordele pengene blandt de indsattes familier.

Den store aktion

I bestræbelserne på at hjælpe Franco-styrets forfulgte begyndte Lucio og hans kammerater i starten af 1960'erne også at forfalske kørekort og pas. Dette var særdeles nyttigt for Franco-regimets politiske dissidenter, der havde brug for at gå under jorden. Dokumenterne gik fra hånd til hånd og blev ligeledes flittigt benyttet af forskellige revolutionære bevægelser i både Latinamerika og Europa. Den politiske kamp som revolutionære grupper og bevægelser som GARI i Spanien, Tupamaros i Uruguay og Montoneros i Argentina førte mod deres respektive landes diktaturer, fandt imidlertid også snart økonomisk støtte i det netværk, som Lucio byggede op omkring forfalskningsarbejdet. Når arbejdsdagen på byggepladsen var overstået, tilbragte Lucio og hans kammerater aftenerne og nætterne med at opøve deres evner som falskmøntnere. For Lucio var det vigtigste, at de venstreorienterede grupper, der bekæmpede militærdiktaturerne på den ene og den anden side af Atlanten, modtog økonomisk støtte til deres kamp på bekostning af verdens største bank, First National City Bank. Og derfor nåede modstandskampen nu sit klimaks med »Den store aktion«, som var planen om at forfalske Citibanks hovedprodukt *the traveller's cheque*. I slutningen af 1970'erne og starten af 80'erne var »Den store aktion« på sit højeste. Fransk politi jagtede Lucio og fangede ham til sidst. Under retssagen kom det imidlertid til at stå klart for Citibanks ledelse, at indløsningen af de falske checks ikke hørte op med Lucios anholdelse. Det anarkistiske netværk rådede stadig over trykpladerne og fortsatte med at udvinde penge. Citibanks troværdighed var under et enormt pres, banken havde allerede mistet omkring 20 mio. dollar, og så længe at trykpladerne, der skulle til for at fortsætte produktionen af de falske rejsechecks, ikke var fundet, kunne Citibanks værste mareridt fortsætte på ubestemt tid. Det endte derfor med, at Citibanks ledelse fra New York måtte til forhandlingsbordet med mureren fra Cascante.

Modstandens aktualitet

Det fascinerende ved Lucios historie – i lyset af danske bankers involvering i Panama-papirerne, VLAK-regeringens skattelettelser og den voksende ulighed – er landarbejdersønnens kamp mod overmagten for at omfordele noget af den skævt fordelte rigdom til de fattige lønmodtageres kamp mod diktaturregimerne i Spanien og Latinamerika. Det kan for nogen synes fjernt og uvedkommende, men det tror jeg ikke, at det er. Når otte mænd i dag ejer lige så meget som halvdelen af jordens befolkning til sammen – som Mette Line Thorup skriver i Information d. 16. januar i år – er det et udtryk for den på verdensplan og i vores eget samfund så skræmmende økonomiske ulighed. I samspil med politisk undertrykkelse kan dette være med til at forme modstandskvinder og -mænd som Lucio. Et opgør med den socialt og økonomisk ulighedsskabende politik er derfor også særdeles væsentligt herhjemme, medmindre samfundet skal være for de få og ikke for os alle.

≈

Når vi fredag den 29. september, kl. 19.30 i Byens Lys på Christiania, fejrer modstandsmanden Lucio med udgivelsen af hans selvbiografi på dansk, *Revolution fra byggepladsen*, og med visningen af dokumentarfilmen *Lucio*, er det for at huske på, at modstanden mod det kapitalistiske system og verdens diktaturregimer – såvel som kampen for social lighed, miljømæssig bæredygtighed og demokratiske samfundsforhold – er lige så aktuel nu, som den var i det foregående århundrede. Jeg tror endda, at vi med den nuværende, nationalistiske højredrejning i Europa og USA har endnu mere brug for at huske på modstandsmænd som Lucio, der satte alt på spil for at tilvejebringe lidt retfærdighed for de undertrykte. ◆

Lars Troels Møller er cand. mag. i spansk og oversætter af Lucio Urtubias selvbiografi, der udkommer den 29. september på Det Poetiske Bureaus Forlag.

FILMPREMIERE OG BOGLANCERING
FREDAG D. 29. SEPTEMBER, 2017
BYENS LYS - CHRISTIANIA - KL. 19:30 / ENTRÉ 30 KR.

Myten om det apolitiske menneske

Gennem dit liv vil du uden tvivl støde på en lang række mennesker som påstår at de slet ikke er politiske. 'Apolitiske mennesker', kalder de sig selv. De mener simpelthen at de er så adskilt fra den politiske sfære at de intet standpunkt har i den, og ikke kunne være mere ligeglad med den. I det bedste tilfælde kommer dette udtryk fra uvidenhed; i værste tilfælde kommer det fra reaktionær støtte til den nuværende verdensorden. Andre gange kommer det fra en verdensfjern ligegyldighed, en næsten nihilistisk tilgang til hvordan verden udfolder sig.

Oftest vil disse mennesker være folk som ikke lider på nogen måde under det nuværende system, og vil højst sandsynligt heller ikke lide under de fleste andre systemer. Vedkommende er højst sandsynligt en hvid, heteroseksuel, middeklasseborger som ikke er i skudlinjen for de reaktionære magters ønsker om at tvære minoriteter ud og røve fra de fattige. For denne person er den nuværende verdensorden simpelthen bare sådan ting er. Det er normalitet, og det er fuldstændigt adskilt fra alle former for politik. Denne person, som du nok kender utroligt mange af, er en nyttig idiot for statsmagterne. Jeg vil nu uddybe hvorfor.

Der kan ikke herske meget tvivl om at den mest effektive og sikre form for repression er den som foregår i det skjulte, den som resten af verden ikke tror på findes. Det er en strategi som statsmagterne vidende eller uvidende gennemfører på daglig basis, hvor disse såkaldte 'apolitiske mennesker' er de allervigtigste faktorer i dens opretholdelse. For i det øjeblik at disse mennesker har frasagt sig politik som en helhed, har de givet statsmagterne lov til at fortsætte deres repression. Hvis disse privilegerede mennesker nægter – eller ikke er i stand til – at opdage hvor deres privilegier stammer fra, og hvem det er som lider for at disse privilegier kan fortsætte, så har de i det øjeblik taget et politisk standpunkt – *selvom* de påstår at de ikke tager del i politik. For på trods af hvad disse mennesker mener, er manglen på handling i sig selv en handling, og oftest en ekstremt harmfuld en.

Hvis der opretholdes en generel idé om at der findes et lag i vores samfund som på en eller anden måde er apolitisk og 'naturligt', men som er til grotesk skade for folk lavere ned på samfundets rangstige, så er de repressive magter uovervindelige. Kære læser, siden du nu sidder med dette blad i hånden, går jeg ud fra at der er en smule politisk vågenhed i dit sind, så til dig siger jeg klart: det er vores *pligt* at vise disse såkaldte 'apolitiske' mennesker at lige meget hvor de vælger at gå hen, kan deres eksistens ikke være udenfor den politisk sfære. Alt hvad de køber, alt hvad de siger (men endnu vigtigere: hvad de *ikke* siger), og al den tid de bruger på arbejde eller fritid vil næsten altid enten støtte eller yde modstand mod den nuværende verdensorden. Det er ikke ensbetydende med at hver eneste handling har en politisk agenda og intention, men at den *altid* bidrager enten til opretholdelsen eller nedbrydelsen af verden som vi kender den i dag. Vi er forpligtiget til at drive disse mennesker ind i et hjørne hvor de indser at de er *tvunget* til at tage en eller anden stilling til politik, eller flytte ud i de svenske skove, og melde sig totalt ud af samfundet.

Der er mange som bliver skræmt af politik, og det er forståeligt nok – så forståeligt at man også selv nogle gange får lyst til at melde sig ud – men i en kapitalistisk verden betyder en apolitisk holdning intet andet end støtte for det repressive, voldelige, kapitalistiske samfund vi lever i. For de privilegerede betyder et apolitisk liv afslapning, nydelse, og ro i sindet. For de mindre privilegerede kan et apolitisk liv betyde selvmord.

Kort sagt må vi antikapitalister udradere myten om den neutrale position. Det er sandt at man kan have blandede meninger og finde kvaliteter på hele det politiske spektrum, men det er ikke muligt at have *ingen* holdning. Hvis der skal være noget som helst håb for en folkebevægelse der skaber en bedre verden for alle, kan vi ikke stille os tilfreds med at debattere med vores politiske modstandere, men må også vække de sovende, almindelige mennesker. For en sovende verden er meget nemmere at manipulere, end en vågen og vred en. ◆

Vaskebjørn

Kortslutningen og den sociale strømafbrydelse

Herredømmets og udnyttelsens strukturer er ikke statiske. De har forandret og transformeret sig selv i historiens løb på grund af sin tilbøjelighed til at videreføre sig selv, og er dermed indviklet og uundgåeligt forbundet til, og vævet ind i, de sociale konflikter. Indtil 70'erne kunne man erkende nogle kraftige sociale spændinger og vigtige omvæltninger indenfor produktionssfæren, som logisk nok krystaliserede sig omkring de store fabrikker, eller i det mindste med al fokus rettet mod dem. I dag, i det gamle Europa, ser konflikterne ud til at være 'fortrængt' til andre områder. Ikke desto mindre fortsætter udnyttelsen gennem arbejdet og andetsteds, men anderledes end før; helt sikkert mere 'decentraliseret', og helt sikkert bedre beskyttet mod eventuelle udfordringer 'indefra'.

I dag mødes vi altså af behovet for at videreføre, fornye og fordybe analysen af udnyttelsen og magthavernes strukturer. De gamle modeller er allerede blevet forladt, selvom der endnu er nogle som tror på 'proletariatets' styrke og dets relevans indenfor produktionssfæren. En sådan 'ny' analyse er allerede sat i gang siden år tilbage, men i dag synes det som om endnu et skridt behøves at tages.

Grundlaget for udnyttelsen, eller bedre endnu, af dens videreførelse, findes i den *sociale reproduktion*. Det er ikke blot den åbenlyse søgen efter magt og akkumulering, men også de modsætninger som er fanget i dens logik, som reproducerer tingenes tilstand. Det er tydeligt nok at arbejderen skaber udnyttelsen og at udnyttelsen skaber arbejderen. På samme måde som borgeren reproducerer magten, mens magten reproducerer borgeren. Mulighederne for at bryde denne forbandede cirkel kan ikke længere findes der, hvor den revolutionære bevægelses gamle bøger udpeger dem, og ej heller i en ny version af en langsom og uendelig proces bestående af en samfundsmæssig vækkelse; de må findes andetsteds. Det er dette *oprørske andetsteds* som vi må analysere og eksperimentere med. Udnyttelse, og dermed social reproduktion, følger ikke længere koncentriske linjer som det kunne opfattes før i tiden. Det er ovre med de store industrielle komplekser som skabte arbejdere, der var i stand til at identificere sig med hinanden; det er ovre med arbejderkvarterer, hvor de fælles interesser muliggjorde nogle indædte kampe; det er ovre med de store kamporganisationer, som var i stand til at begejstre og mobilisere tusinder af mennesker. I dag er udnyttelsen forskelligartet og decentraliseret i en grad der umuliggør fremkomsten af et kollektivt subjekt, et 'proletariat'. Udnyttelsen er ikke tilbøjelig til at koncentrere sig indenfor en gigantisk struktur, men breder sig ud over hele territoriet gennem små strukturer som alle er forbundet af et netværk af energi og kommunikation, hvilket muliggør accelereret produktion og en altid nærværende reproduktion af herredømmet. Hvis det nuværende samfund ser ud som et stort udendørs fængsel, så er de fiberoptiske kabler dets pigtråd og kommunikationsnetværkene dets vagttårne.

Når vi peger på denne udvikling, så er det ikke blot på grund af nysgerrighed og et ønske om at forstå hvorfor den sociale konflikt ikke længere er indlejret i en ældgammel formel, inddelt af klassekampen mellem proletariatet og borgerskabet, to let identificerbare grupper som kæmper om en fæstning. Snarere er det for at opdage nogle omdrejningspunkter hvor vi kan gribe ind, nogle punkter hvor det er muligt at angribe udnyttelsen og dermed den sociale reproduktion. I vores øjne kan disse omdrejningspunkter også findes i den infrastruktur som økonomien og magthaverne er afhængige af. Disse decentraliserede og meget komplekse infrastrukturer har muliggjort nye former for udnyttelse (tænk blot på den nuværende nødvendighed af altid at være tilgængelig ved telefonen, i arbejdsfleksibilitetens navn), og således er det dér at nutidens udnyttelse kan angribes. Fiberoptiske kabler, transportnetværk, energitilførsel, kommunikation, samt mobiltelefonnetværkene: Dette er et terræn for indgriben, som i sig selv er ukontrollabelt, hvor der ikke længere er nogen centre at erobre eller positioner at forsvare, hvor decentraliseringen, i kraft af situationens logik, indebærer et decentraliseret angreb som er uformelt og udført af små grupper.

Der er mange som har påpeget svaghederne ved denne infrastruktur, men der er stadig meget arbejde at udføre for at klarlægge og udspecificere dem. Man kunne allerede begynde at samle og fordybe de praktiske forslag som fremkommer af samtidens konflikter. I stedet for at fokusere på kampe med politiet, burde man snarere se på hvordan infrastrukturen angribes under visse gadekampe i bestemte metropoler og deres udkanter: Sabotage af belysningen, påsatte brande i generatorer og transformerstationer, sabotage af det offentlige transportystem. I en nutidig analyse af metropolen kan vigtigheden af transport (af mennesker, varer og information) ikke udelades. Men arbejdet med at klarlægge kan ikke afsluttes her. Vi behøver præcise detaljer, eksakte analyser og grundig teknisk viden.

Tydeligt nok giver muligheden og nødvendigheden af diffuse angreb mod magthavernes infrastruktur ikke meget mening, hvis de ikke er integreret i et større projekt. Selvom det kan siges med sikkerhed, at sabotage altid er på sin plads, er det nødvendigt at huske at der altid er et før, under, og efter. Hvis nogle af sprækkerne i normaliteten, i den sociale reproduktion, giver nogle muligheder, så er det vigtigt at have forestillet sig dem på forhånd. Hvad skal der gøres i tilfælde af en strømafbrydelse? Hvad skal der gøres, når den offentlige transport ikke fungerer og muligvis skaber et utroligt kaos i byen?

På trods af det skal vi ikke se alle disse spørgsmål om infrastruktur som separerede fra andre konfliktarenaer. De kan med sikkerhed integreres i et hvilket som helst offensivt projekt. Hvis konflikterne af i dag er spredte og diffuse, uden et 'centralt' terræn, så er det ikke et spørgsmål om at finde eller rekonstruere en centralitet som skulle være i stand til at forene diffuse fjendskaber i ét revolutionært projekt, men derimod at bygge broer mellem forskellige konflikter. Et præcist angreb imod infrastruktur har for eksempel større konsekvenser, som er hinsides *blot et enkelt* aspekt af magten. Under en gadekamp, er en strømafbrydelse ikke blot et spørgsmål om at besværliggøre politiets fremfærd, men vil give ekko langt hinsides øjeblikkets tekniske overvejelser. Vi lever ikke på samme måde, når det er mørkt. Dette aspekt er endnu kraftigere i forhold til energinetværk, hvor konsekvenserne kan være mere vidtrækkende end det forestillede mål.

Det handler ikke om at gøre disse refleksioner og forslag til baggrund for en mægtig, teknisk konspiration som ville kaste byerne ud i mørket, eller ud i et nedbrud af strømmen af information og kommunikation, som det snarere ville se ud i dag. Det er nødvendigt at udvikle projekter, omend beskedne, der indikerer muligheden for at angribe, til alle dem som ønsker at kæmpe på et radikalt grundlag – projekter som dermed ikke alene er opfordringer til revolutionære. At håndtere dette spørgsmål på en militaristisk måde, at endnu engang tale for centralisering stående overfor det som er decentraliseret, og måle alting på 'effektivitetens' skala, indebærer at have misforstået alt, hvad der er blevet sagt. Det som er 'nyt' i dag, er for eksempel ikke muligheden for at angribe et centralt, elektrisk system for at kaste byen ud i mørket, men muligheden for *overalt* at angribe et elektrisk netværk som er integreret men spredt vidt omkring. Denne mulighed kræver ikke nogen stor organisation eller formalisering af den undergravende spænding, den tillader simple, direkte angreb som er enkle at reproducere.

Hvis det er sandt at den bestående ordens stabilitet er eroderet i de sidste par år, er det ligeså sandt at de gamle sociale kampmetoder og de mæglende organisationers forsvinden, er blevet fulgt af nye former for social konflikt, som er en hel del mere ustyrlige og vilde. Vi burde fokusere vores teoretiske og praktiske opmærksomhed på det som kan gøre denne smeltedigel ukontrollabel. Her er der intet som kan garantere, at det er anarkistiske ideer og ideer om frihed som vil sejre, men sikkert er det at der vil være langt bedre grobund for disse ønsker. ◆

Bidrag til det internationale anarkisttræf i Zürich 10.-13. november 2013. Oversat efter pjecen Radio Silence *af Orkanen.*

Forbud mod venstreradikal hjemmeside

Tyskland. Den 25. august blev den antiautoritære hjemmeside linksunten.indymedia.org forbudt af de tyske myndigheder. Siden har eksisteret siden 2009 og er en populær og meget anvendt hjemmeside for opråb til demoer og andet, kommunikeer, artikler og debat.

Forbuddet mod siden kommer efter at tyske politikere og myndigheder i længere tid har truet venstreradikale og antiautoritære med hårdere repression. Det skal især ses i lyset af G20 i Hamborg, hvor politiet fuldstændigt mistede kontrollen, med store ødelæggelser til følge.

Ifølge myndighederne bunder forbuddet i, at hjemmesiden strider mod den tyske forfatning. Indymedias logoer er fra nu af også forbudt i Tyskland.

I forbindelse med forbuddet blev der udført husransagninger mod en række adresser, hvor bl.a. computere blev konfiskeret.

Dette anslag mod den antiautoritære bevægelses kommunikationsveje peger dels på magtens frygt for spredningen af antiautoritære ideer, og dermed også på vægten af at vi kommunikerer dem, og dels på hvad vi har at vente fra staten i det øjeblik den føler sig truet. Det behøver ikke være så meget en reel trussel (G20-optøjerne var meget begrænsede i tid og rum), som et spørgsmål om at forhindre spredning.

At udbrede vores ideer bør altid gå hånd i hånd med vores handlinger. Her til lands er der et stort behov for begge sider af sagen. Lad ideerne flyde frit og skærp handlingerne mod autoriteternes verden. Kun således kan vi endelig trække vejret frit. ◆ *oir*

Læserbreve | Correspondence

Denne rubrik er åben for diskussion, kritik og kommentarer. | This section is open for discussion, criticism and comments.

Ideology as authority vol. 2

This is a letter in response to 'S.', who in the previous issue (5th of August) framed ideology as authority in relation to human collateral damage. I will try to elaborate on the concept of ideology, by considering two often cohesive connotations that are especially relevant to this discussion; ideas and systems.

Ideally, the life of an anarchist is saturated with **ideas**, particularly ideas of unhinged freedom severed from every kind of oppression, and every social order that upholds this oppression. Moreover, ideas of destroying that oppressive social order, by and large, spawning ideas of how and when. Ideas of fostering new bonds, new relationships, new spheres and spaces consisting of free, consenting individuals that live together in loving, creating, building, growing, desiring, and dying without any kind of authoritarian barrier; ideas of enjoying life without classes, classifications, and crucifixes. In this sense, ideas are crucial for the individual path to absolute freedom.

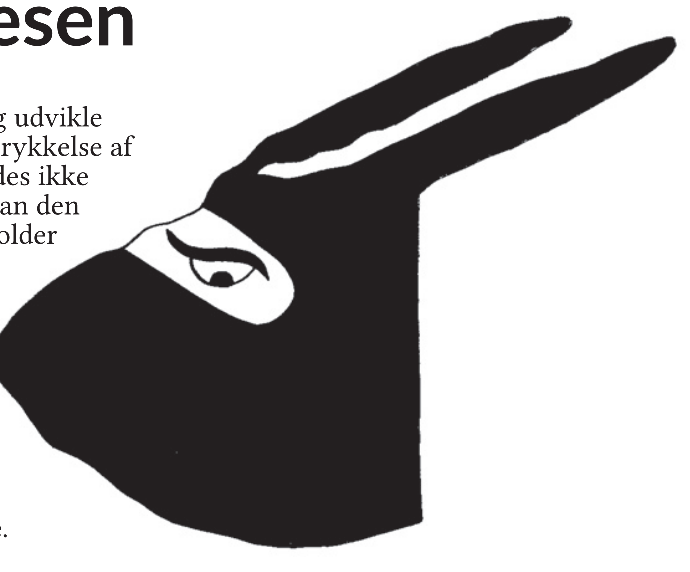
Now, anarchist ideas may be stronghearted and everlasting, but unfortunately, they distort quite easily, when restrained under the pressure of **systems**, i.e. the second connotation of ideology chosen for this analysis. Derived from the concept of systems, you have structures, fixtures, design, and furthermore, determinism, limitations, inertia and stasis; none of which are the least desirable in the world of anarchy.

In my opinion, rebellious acts with human collateral damage as a 'by-product' are not necessarily the result of poor planning or lack of precision skills, simply due to the omnipresent impossibility of controlling every aspect of even the smallest actions. However, it can very well be the result of some wretched notion that human life is dissolvable under some superiour value/idea-based system. Therein dwells ideology as an authority; when you place ideas into a web of ranking orders and calculations; when ideas become doctrines; when you fixate so much on the validity and proposed universalism of an idea that you end up marginalizing its consequential act with its ever so present importance, repercussions, and perspectives. The pitfall is that ideas and systems are all too often in collaboration with one another, undermining the existence of anarchist ideas.

The question remains, whether or not it is possible to embrace any kind of ideology without embracing any kind of system at the same time. Regardless, we should always think of ideas as free from all kinds of restraints; just as we do with freedom itself. Perhaps by doing just that, ideology, in whatever shape or form, will never become an authority. ◆

P.

Overvejelser omkring statens lunefulde væsen

Stater er en flok gale videnskabsfolk, og samfundene er deres laboratorier. Således elsker den enkelte stat at eksperimentere med forsøgskaninerne hoppende rundt nede i bunden af buret. Det gælder i høj grad repressive tiltag mod den del af befolkningen, der vælger at kritisere. Det er bl.a. i form af materielle resurser stillet til rådighed for ordensmagten i form af heste, vandkanoner eller chokgranater, der skal dæmme op for upassende, social adfærd. Det kan også være i form af lovgivning, som vi har set det i Danmark med indførelsen af administrative frihedsberøvelser ovenpå kampen for det gamle ungdomshus, eller respektpakken, der bl.a. forhøjer straffen for hærværk, når det udøves i forbindelse med såkaldt social uro. Endvidere kan det være rent strategisk i form af knibtangsmanøvrer, formationer med hundepatruljer, eller øget polititilstedeværelse i civil udklædning. Listen er lang.

Staten opererer ofte uden at vide, om noget har en ønsket virkning på kort eller længere sigt, og hvis det fejler, ja, så er det bare op på politihesten igen; *trial and error.* Hvis noget derimod fungerer, uanset hvor fuldstændigt vanvittigt det måtte være, så besidder det en stærk gyldighed; målet helliger midlet. Det hele smelter sammen i en magtdemonstration uden lige, hvor det er fuldstændigt overflødigt, hvad befolkningen måtte sige. Disse metoder er ikke bare eksempler på, hvordan magt korrumperer, men de viser også, hvor splitterravende ligeglade herredømmet er med dem, der afmægtigt står udenfor kontrolrummets rækkevidde. Vigtigst af alt, dog, viser disse metoder hvordan staten eksisterer ud fra en søgen efter den fuldendte selvkontrol, og samtidigt arbejde intensivt for at kontrollere alt omkring sig.

Staten absorberer helt automatisk legitimitet fra andre stater, udelukkende fordi de alle deler klassifikationen 'stat'. Alle konsoliderede stater har, uanset hvor forskelligartet de umiddelbart måtte synes at være, fundamentale, uudslettelige ting til fælles, om det så er undertrykkelsen som eksistensgrundlag, kontrollen med samfundets nøglesektorer såsom militær, finanser, energi og kommunikation, en opretholdelse og styrkelse af voldsmonopolet m.m. Denne spejling medfører, at der både bevidst og ubevidst foregår en spredning af forsøgsresultater fra laboratorierne imellem staterne. Overordnet set opererer de på samme måde, for at opnå de samme ting, der skal sikre deres fortsatte eksistens. Denne spredning af repressionstiltag hjælper for det første med at underminere trusler mod staternes virke, og med ideologiske bavner i form af sadisme og 'viden er magt'-kriller, opildner det hver enkelt stat til konstant at udvide og udvikle eksperimenteringen. Undertrykkelse af et samfunds rebeller er således ikke kun et spørgsmål om, hvordan den enkelte stat isoleret set forholder sig. De forskellige undertrykkelsesformer derude i de autoritære samfund inkorporeres kontinuerligt på tværs af landegrænserne; det er uundgåeligt, og for os antiautoritære må dette repressive foretagende ikke komme som en overraskelse.

Et opgør med galskaben

Resultatet af de enkelte staters oparbejdning og spredning af denne vidensmasse skaber en parathed, dvs. en øget evne til at forudse og håndtere eventuelle oprør, hvilket giver staterne en massiv fordel i vores kamp imod deres fortsatte eksistens. Det er denne parathed, vi skal udfordre. Vi skal stå fast, når herskerne siger løb, og omvendt. Vi skal slå til, hvor de *ikke* befinder sig. Eksempelvis når menneskemængden i demonstrationen summer ovenpå en kundgørelse af dens opløsning, og alle, inklusiv politiet, spejder efter én til at lede, dér foreligger muligheden for et oprør, som herredømmet på ingen måde er parate til at håndtere. Vi kan måske ikke hamle op med deres resurser, muskelmasse eller stamina, men et tilbageslag i deres analyse af vores handlemønstre efterlader dem på herrens mark, og i det impulsive og 'atypiske' oprørs forevigelse finder de aldrig tilbage.

Vores nytænkende tilgang mod herredømmet vil ikke forhindre eksperimenteringen på os, snarere tværtimod; dér må vi i sidste ende forgifte videnskabsmanden. Den manglende succes i eksperimenterne kan imidlertid tage toppen af statens selvtillid, og måske ovenikøbet fremme (yderligere) modløshed, frustration og desperation. Succesfraværet kan i hvert fald være med til at sikre, at den bruger en helvedes masse resurser, helt uden at det bærer frugt, i dens søgen efter nøglen til oprørets evige død. ◆ *buck*

Anarchists, consider your allies

APPEAREENTLY, allegiance is to be found in the sphere of fiber-optic communication, arguably originating in the belief that technology is under our control, and not the other way around. Through our general usage of any kind of social media, we are continuously convincing ourselves and each other that these black holes of data collection are pools of opportunity, from which we can exploit applications that will in numerous ways enrich our lives. Concurrently, we can supposedly discard all the oppressive and manipulatory features therein. Hence, we are so hung up on the belief that our creation and perpetuation of our mirror selves will not compromise us as free individuals, even if it sews our mouths shut, lead us into bodily apathy, distances us from anything real, et cetera.

Thus, it is erroneous to think that you are free, when you are a fugitive, hiding your true self. In this way, freedom can never be achieved, because freedom demands you to fight off any oppressor, even if that oppressor in any way is yourself. Similarly, a space of refuge can only facilitate a limited sense of freedom, because freedom demands you to stand up against any kind of spatial limitation. Thus, freedom needs every kind of fight to preserve every element that it consists of. In neglecting that, we abstain from the notion of complete freedom, thus imprisoning what is forever meant to be free. ◆

cable grinder

Nyt fra Orkanen

Du sidder nu med det fjerde nummer af Orkanen. Vi bestræbte os fra starten på at skabe et anarkistisk blad med fast månedlig udgivelse, for at opnå en kontinuitet som ville gøre det muligt for folk at indsende bidrag og diskutere anarkistiske ideer og handlinger. Vi begynder så småt at kunne se resultatet af denne kontinuitet, men vi ønsker endnu at udvikle diskussionerne på forskellige niveauer, ikke mindst for at se hvilke muligheder der findes for bladets fremtid og for en kompromisløs anarkistisk agitation. Her kommer således endnu en opfordring til at indsende materiale til bladet, samt en invitation til at diskutere anarkistiske ideer ansigt til ansigt, med udgangspunkt i bladet.

Vi vil gerne opfordre anarkister til at udtrykke deres ideer på skrift, fordi det skaber både en individuel og kollektiv udvikling. Drop Facebooks overvågningshelvede og lad dit oprørske potentiale komme anonymt til udtryk. Med det formål er bladet åbent for bidrag i form af artikler, læserbreve, kommunikeer, digte, billeder, tegninger, opråb, etc. Vi modtager også gerne tips om aktioner og projekter som bladet kan udbrede kendskabet til. Det vil vi gerne understrege endnu engang. Vi stiller dog visse krav til ideernes klarhed og tekstens kvalitet. Det er en afvejning fra tekst til tekst, og derfor ønsker og kan vi ikke sætte nogle klare retningslinjer, men vi mener at hvis du læser i bladet ved du hvilken retning vi ønsker at gå i. Meget kort sagt: En anarkisme som sætter individet og det umiddelbare oprør mod alle herskere i første række, og som er konsekvent i sin afvisning af alle autoriteter. Husk på at bladet har begrænset plads og at du derfor bør fatte dig i relativ korthed.

For at udvikle bladet, og for at bringe ideerne til live, ønsker vi fra nu af at afholde diskussioner ca. to uger efter udgivelsen af hvert nummer. En mulighed for uformelt at diskutere offentliggjorte artikler, beslægtede emner, samt bladets overordnede retning – med det for øje at bryde isolationen mellem anarkister og skabe en samtale som kan danne grundlag for handling.

Diskussionstræffene vil blive annonceret i bladet. Første gang bliver i **BumZen den 17. september kl. 16.** Velkommen. ◆

Orkan

News from Orkanen

You are now reading the fourth issue of Orkanen. From the start, we have strived to create a monthly anarchist newspaper, in order to achieve a continuity that would make it possible for people to send in texts and discuss anarchist ideas and acts. Little by little, we start to see the effects of this continuity, but we still wish to develop the discussion on several levels in order to see what possibilities that exists for the future of the newspaper, and for an anarchist agitation without compromise. Thus, here comes yet another encouragement to send in material for the paper, as well as an invitation to discuss anarchist ideas, face to face, from the newspaper.

We encourage anarchists to express their ideas in writing, because it creates both an individual and collective development. Skip the surveillance-hell called Facebook and let your rebellious potential be anonymously expressed. To that end, the newspaper is open for contributions in the shape of articles, letters, communiques, poems, pictures, drawings, call-outs, etc. We also happily receive hints about actions and projects that can be disseminated through the paper. We want to underscore this one more time. We do, however, have certain demands on the clarity of ideas and quality of writing. It is a consideration from text to text, and therefore we cannot and do not wish to set any clear guidelines, but we believe that if you read the paper you will know in which direction we are heading. In very short terms: An anarchism that favours the individual and the immediate revolt against all masters, and one that is consistent in its negation of all authorities. Please remember that the paper has limited space and you should therefore express yourself relatively concisely.

In order to develop the paper and bring the ideas to life, we wish from now on to have discussions about two weeks after the publishing of each issue. A possibility to discuss the published articles, related topics, and the general line of the paper – with the aim of breaking down the isolation between anarchists and create a conversation that can form the basis for action.

The discussions will be announced in the paper. The first occasion will be in **BumZen on 17th of September, 4 pm.** Welcome. ◆

Orkan

Bidrag til »Orkanen«

Vi modtager: Artikler (en A4 side, ca. 5000 anslag), læserbreve (en halv A4 side, ca. 2500 anslag), billeder, tegninger, digte o.a. Send per e-mail. Vi accepterer tekster på dansk og engelsk.
Næste nummer: Den 7. oktober
Deadline: Den 2. oktober
Kontakt: orkanen@riseup.net
Oplag: 100
Tidligere numre og PGP: orkanen.noblogs.org

Contribute to "Orkanen"

We recieve: Articles (one A4 page, about 5000 keystrokes), letters (a half A4 page, 2500 keystrokes), images, poems, etc. Send by e-mail. We accept texts in Danish and English.
Next issue: 7th of October
Deadline: 2nd of October
Contact: orkanen@riseup.net
Circulation: 100
Previous issues and PGP: orkanen.noblogs.org